

i denne Henseende ingenlunde god. Men den er værre endnu i en anden Henseende, som ogsaa det ærede Medlem, til hvem jeg nys sigtede (S. Andersen), ganske rigtigt paapegede, idet det, naar vi sammenligne Antallet af de Dvassalvere, der have været dømt, med det Antal af 244 Dvassalvere, som Sundhedscollegiet kjenner, men som jeg antager uden al Fare kan anslaaes til 400, vil sees, at der deraf ialt kun er dømt 34, altsaa omtrent $\frac{1}{12}$. Jeg maa ansee det for at være en meget lidet helbig Tilstand, naar kun $\frac{1}{12}$ af de bitterlige Lovovertrædere bliver dragen til Ansvar. Jeg kan være fuldkomment enig med, hvad en æret Taler i Løverbags Httrede, at man ingenlunde skal ophæve enhver Lov, der overtrædes; det er ganske vist, langt fra, at man skal gjøre det, thi, vilde man gjøre det, saa kom man næsten til at ophæve alle Love. Men naar en Lov slet ikke overholdes eller dog overholdes i en saa ringe Grad, at kun $\frac{1}{12}$ af dens virkelige Overtrædere straffes, saa siger jeg, at det er en meget lidet ønskelig Tilstand, der er indtraadt. — Naar man dernæst har talt om, at der ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovudkast eller af Udvalgets Fleertals Forslag vilde opstaae en Demoralisation af Lægestanden, saa kan jeg sandeligt ikke Andet end fremhæve, at den factiske Tilstand, der bestaaer i disse Forhold, er demoraliserende for Folket. — Naar man har spurgt om, hvad der var Marsagen til, at Dvassalveriet var saa betydeligt udbredt, saa er Grunden dertil, som det jo er alle de Herrer bekendt, først og fremmest en historisk, idet vort Land nemlig i en ikke langt tilbageiggende Tid var meget daarligt forsynet med Læger. Jeg er selv født i et Lægedistrict, som havde en Længde af 8 Meil, og hvor Districtslægen boede i den hderste Ende af Districtet. Det er en Selvsølge, at han kun meget sjældent kunde komme til den modsatte Ende af Districtet, og at det var kostbart at faae ham til at komme derhen. Dertil kommer, at der iblandt de ældre Læger — jeg taler aldeles ikke om de nuværende — var mange oprindeligt ihidske Barbeersvende, der vare blevne Feltstærere ved vort Militair, og som derafra vare gaaede over til at blive Districtslæger, hvilke ingenlunde altid handlede vel

imod Befolkningen eller vare deres Kalb vogne, skjøndt der ganske vist ogsaa har været dygtige Folk blandt dem. Disse Forhold medførte naturligtviis, at Almuen søgte Hjælp, hvor den kunde finde saadan og kunde finde den billigst, da det dengang var langt kostbarere, end det nu er, at søge Lægehjælp, og da Almuens Velstand derhos ingenlunde dengang stod paa det Trin, hvorpaa den nu staaer. Fra den Tid af er der altsaa nedarvet en Opinion imod at forsøge Dvassalverne, og istedetfor at indskrænke deres Antal, er det mig derfor klart, at man ved den bestaaende Lovgivning, selv med den hderste lempelige Forsøgelse, der nu finder Sted, holder paa dem. — Et æret kongevalgt Medlem (S. E. Jacobsen) anførte vel i Løverbags et Exempel paa, hvorledes man i en anden Sag havde haft Folkestemningen imod sig, og hvorledes man dog tilsidst havde overvundet den, nemlig i Sagen om Brændeviinsbeskatningen i Sjælland. Det var imidlertid Skade, at det ærede Medlem enten ikke kendte den Sag tilbunds eller i ethvert Fald ikke omtalte, hvorledes man har sig ad med at faae den ihidske Befolkning til at finde sig i Brændeviinsstatten. Man gjorde ikke, hvad han har tilraadet i den nu foreliggende Sag; man holdt ikke fast ved strengt at forfølge de ikke lovlige Smugbrænderier, men man bekjendtgjorde, at alle de, der havde brændt Brændeviin i Smug, skulde være fri for Straf og ovenikøbet faae deres Brændeviinstøier betalte efter deres Meetalværdi, naar de vilde udlevere dem. Paa denne Maade fik man i det nordlige og vestlige Sjælland 11,000 Brændeviinstøier afleverede. De ældre Medlemmer, der kunne erindre dette, vilde give mig Ret i, hvad jeg her har anført. — Man kunde anføre et andet lignende Forhold, som ogsaa udbredte Demoralisation i en større Omkreds; det var den i sin Tid bestaaende Toldgrændse mellem Slesvig og Nørresjælland. Jeg er født i Grændseegnen, og jeg tør forsikre, hvad ogsaa ældre Medlemmer fra den Egn vilde kunne bekræfte, at der næppe var nogen Embedsmand der, som nogeninde skæbte enten sig selv eller sin Familie i fortolbede Tøier, saa almindeligt udbredt var det, at man indsmuglede alle de Klæder, som man brugte, eller i ethvert Fald da Stadsklæderne, fra